

ת"פ 20336/05 - מדינת ישראל נגד יוסף מתתיהו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-05-20336 מדינת ישראל נ' מתתיהו
בפני כבוד השופטת ג'ואה סקפה שפירא

בעניין:	מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז נעמה ישראל	המאשימה
נגד	נ' מתתיהו
ע"י ב"כ עוז מוחמד רבאח	הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

על פי הנטען בכתב האישום, המתלוון, ליד שנת 2001, עבד בהפעלת "חדר בריחה" ברחוב האומן 22 בירושלים. ביום 20.12.17, סמוך לשעה 20:08, הגיע הנאשם עם משפחתו לחדר הבריחה, על מנת לקחת חלק באטרקציה המופעלת במקום. בין הנאשם למפעילי החדר התעורר ויכוח על טיבם של הקריםיים עם הגיע הנאשם ועל סירוב המפעילים להכניס את הנאשם ומשפחתו לחדר. על רקע ויכוח זה, תקף הנאשם את המתלוון בכך שהיכה אותו בפניו.

2. בתשובתו לאיושם, הנאשם הודה בכך שנכח במקום בזמן המתווך בכתב האישום ואישר כי היה ויכוח מילולי בין לבין אחד העובדים, אך טען כי לא תקף בשום שלב את העובד וכי לא אירע דבר מעבר לויכוח מילולי בקשר לקראים.

3. מטעם המאשימה העידו המתלוון - יונתן, אחיו הצער- איתמר, שאף הוא עבד באותו מקום באותו יום והוגשנו הודיעתו של הנאשם במשטרת, ד"ר פולולה של שוטר שהגיע למקום האירוע, תקליטור ובו סרטון מצילמת אבטחה שתיעודה את האירוע ומזכירים שכתבו החוקרם.

מטעם ההגנה העידו הנאשם, אשתו - דליה, ובנו - תום.

4. הראייה המרכזית ביחס לאירוע היא סרטון מצלמת אבטחה הכלול בתמונה אף לא כולל שמע. בראשית הסרטון, שאורכו ארבע דקות, נראים הנאשם ובני משפחתו כחלקם עומדים ושבים בחדר המתנה של המקום, ותום, בנו של הנאשם, מתהלך ומשוחח בטלפון. סמוך למונה 1:18 של הסרטון, נראה הנאשם מתקרב למתלון ומדבר עמו תוך הנפת ידיו באוויר בצורה מאימית. מיד לאחר מכן הנאשם מסתובב, מתקרב לבנו ומנסה לחטוף לו בכח את הטלפון מהיד. הבן מורד את ידיו של הנאשם, דוחף אותו וממשיך לשוחח בטלפון. בשלב זה הנאשם, אשר עמד רוחק יחסית מהמתלון, פונה אליו ואומר לו דבר מה תוך הנפת יד בתנועה מאימית. אשתו של הנאשם נראית אחזה בידו ומנסה להרגיעו. הוא אומר דבר מה נוספת למתלון ובמונת 2:03 נראה עוזב את החדר. בנו של הנאשם נראה מוסר את מכשיר הטלפון למתלון, ותוך שניות ספורות יתר בני משפחת הנאשם נראים אף הם יוצאים מן החדר. עם צאתם המתלון נראה מתקרב לדלת החדר. בשלב זה, במונת 2:18 הנאשם נראה נכנס בחזרה תוך החדר ועמו בנו ובן הזוג של בתו. הוא מדבר עם המתלון, בנו של הנאשם נראה מנסה למשוך את הנאשם אל מחוץ למקום, אף הנאשם מורד שוב ושוב את ידיו של הבן ממנו. במונת 2:55 הנאשם נראה מתקרב במהירות אל עבר המתלון ומניף את ידיו השמאלית לעברו. בסרטון לא ניתן להבחין האם היד פגעה במתלון, שכן בן הזוג של בתו של הנאשם עומד בסמוך אליהם, באופן המסתיר את היד של הנאשם ואת חלק מגופו של המתלון מהצלמה. מיד לאחר הושתת היד, בנו של הנאשם נראה תופס אותו במהירות ומצמיד אותו לקיר וגם יתר בני משפחתו אחזרים בו ומוציאים אותו מן החדר. המתלון מוציא מכשיר טלפון מכיסו ונראה מחיג. בן הזוג של בתו של הנאשם משוחח עם המתלון עוד רגעים ספורים ולאחר מכן יצא גם הוא מן החדר והמתלון סוגר את הדלת.

அ. של המתלון, איתמר, אינו נראה בסרטון. במהלך העדויות נטען על ידו ועל ידי המתלון, כי הוא ישב בצד במקום שבו יכול היה לראות את המתרחש, אף לא נקלט בעין המצלמה.

5. המתלון, יונתן, שהוא כבן 17 בעת מתן העדות, תיאר כי במועד האירוע עבד בחדר הבדיקה ולמקום הגיעו הנאשם ומשפחתו והתעורר עמו ויכוח בוגר关于 לשימוש בשוביי כניסה שרכשו למקום. במהלך הויכוח הוא אמר להם כי אין לו סמכות להחליט, ואחד מהם, אשר אין מחלוקת שהוא הנאשם, התקרב אליו מאוד וצעק עליו. הוא לא הגיב ופחד, ומתוך כך השתתק. בני המשפחה ביקשו לדבר בטלפון עם הבוס שלו, הויכוח נמשך, ובשלב מסוים המשפחה עזבה את המקום. תוך כדי שעזבו הוא התקשר למנהל כדי לספר לו על המקרה ולפתחם חזרו פנימה. הנאשם נכנס במעט ריצה ובני משפחתו אחרים, הנאשם היה עצבני מאוד, שלח יד מאגרפת כלפי פניו והיכה אותו בלחיו השמאלי. בני המשפחה משכו אותו אחורה והובילו הסטיים. עד תיאר כי האירוע הפחד אותו והותיר בו פחד לעבור בלבד עד היום. המתלון תיארך לסרטון מצלמות האבטחה ונתן את פרשנותו למה שנראה בו. בחקירה הנגידית הבהיר, כי אינו בטוח שכף ידו של הנאשם שהכתה אותו הייתה מאגרפת, אף הוא זכר את ההרגשה בפנויفشل מכת אגרוף שכאהה לו מאוד. המתלון הסביר כי סרטון אינו נראה מחייב את פניו או נרתע לאחר מכן לאהר שליחת היד מצד הנאשם, שכן ביקש ראיית להשתלט על המכבץ ורק לאחר מכן לטפל בכך.

6. אחיו של המתלון, איתמר, שהוא כבן 15 בעת מתן העדות, תיאר תיאור דומה, ולפיו במועד האירוע, הגיעו למקום קבוצת אנשים, שהתעורר עמה ויכוח על שוביי כניסה שרכשו. הם החלו להתעצבן, צעקו וקיללו. הוא ואחיו אפשרו להם לדבר בטלפון עם אביהם, שהוא מנהל המקום והם הוסיפו לקלל. הנאשם לא הצליח לשלווט בעצמו, הוא התקרב ליונתן, אף בני משפחתו הצליחו לעצור אותו. בפעם השנייה שהתקרב אליו, הצליח לשלווט

агրוף לעבר יונתן, בני משפחתו הצמידו אותו לקיר, הם קיללו וहלכו. לדבריו, ישב במרחך מטרים ספורים מהם ואחריו שהנאמן ומשפחתו עזבו, הם נעלמו את הדלת והתקשו למשטרה ולאביהם וסיפרו על המקרה. איתמר עמד על קר שראה את ידו של הנאמן פוגעת בפניו של אחיו בשל זווית היישיבה שלו, אך הוסיף כי אין זכר באיזה צד של הפנים פגע הנאמן והאם כף ידו הייתה פרוסה או מאוגרת.

7. בהודעתו במשטרה מיום 7.2.18, כחודש וחצי לאחר האירוע, אמר הנאמן כי לא תקף את המתلون, אך הודה כי הוא ומשפחתו הרימו את הקול וצעקו, בצדק - על פי טענותו. לדבריו, הגעתם תואמה מראש ואושר להם מראש לשימוש בשוברים שרכשו, אך כשהגיעו למקום המתلون לא אפשר להם זאת. בנו ביקש לדבר עם בעל המקומ, שגם הוא אמר לו כי לא ניתן לשימוש בשוברים. הוא עצמוני ביקש לשוחח עם הבעלים, אך המתلون לא היה מעוניין לדבר אליו. הוא ביקש ממני את מספר הטלפון והמתلون סירב לתת ועל כן עזבו את המקום. הנאמן הכחיש כי היה מגע פיזי כלשהו ביןו לבין המתلون והוסיף שככל שאירוע הוא שביקש ממני את הטלפון של הבעלים, אך בנו אמר לו להניח לכך וכי הוא יטפל בכך. לדבריו, המתلون אמר לו שהוא יזמין משטרת לאחר שביקש ממני את הטלפון. הנאמן נשאל מדוע היה צריך להפריד ביןו לבין המתلون ואמר כי הוא ביקש את מספר הטלפון של הבעלים ועל כן בנו היזין אותו אחרת ואמר לו שהוא יטפל בכך. הנאמן הכחיש כי התקרב למתרון כדי לתקוף אותו, אמר שהוא זה כדי לבקש ממני את הטלפון והכחיש שוב ושוב כי היכה את המתلون. גם לאחר שהזג לו סרטון מצצלמות האבטחה, אמר הנאמן כי רואים שהוא צועק "ומדבר עם הידים", מאחר והוא עצבני וכעוס. הנאמן שלל את הטענה כי בנו הפריד ביןו לבין המתلون וטען כי בנו תפס אותו מאחר והוא עצבני ועל מנת שיירגע וכך לא תפגע בריאותו. הנאמן שלל את הטענה כי בסרטון הוא נראה מושיט יד לעבר המתلون, טען שלא הייתה לו כל כוונה לתקוף אותו וכי העובדה שהמתلون נראה זו לאחר, אינה כתוצאה מכמה שקיבל. הנאמן תיאר כי היה עצבני כתוצאה מהיחס המזלזל מצד מפעילי המקום ומהעובדת שאימנו עליו כי תזמן משטרת רק בשל קר שביקש את מספר הטלפון של הבעלים.

8. בעדותו במשפט שב הנאמן ותיאר את הוויוכח עם המתلون על רקע השימוש בשוברים, אמר כי האירוע יצא משליטה, היו במקום עצוקות, הוא רצה לדבר עם הבעלים, אך המתلون סירב לאפשר לו לעשות כן. הוא עזב את המקום ואני ידע מה גرم לו לחזור פנימה. על פי טבעו הוא נהג "לדבר עם הידים", טען שהתעצבן, כעס ויתיכון כי דבר בצורה שאינה הולמת מקום ציבורי, אך הכחיש כי היכה את המתلون. לדבריו, בנו החזיק אותו ולקח אותו הциדה כדי שיירגע. כאשר הזג לו סרטון, אמר הנאמן כי התקרב למתרון כדי שיתן לו את מספר הטלפון של הבום מאוחר ורצה לדבר איתו.

9. דליה, אשתו של הנאמן, תיארה כי לאחר שאירוע הוויוכח, בני המשפחה יצאו מהמקום ואולם המתلون אמר דבר מה שגרם להם לשוב ולהיכנס פנימה ווויוכח התלהט. על פי טעنته הנאמן צעק והוא עצבני, אך בנה, תום, ובן הזוג של בתה חצצו בין המתلون והיא לא ראתה שהוא מגע כלשהו בין הנאמן לבין המתلون. בחקריתה הנגידית הבירה כי גם כשעמדו מחוץ לחדר בזמן הוויוכח, הצליחה לראות מזווית עינה את הנאמן, את בנה ואת החברת של בתה, אך את המתلون לא יכולה הייתה לראות.

10. תום, בנו של הנאמן, תיאר בעדותו כי גם שתאים מראש הגעת משפחתו לחדר הבריחה תוך ציון העובدة כי בידם

שוברים, שהשימוש בהם אסור. כשהגינו למקומות המתלון סירב לכבד את השוברים. הוא ביקש לשוחח עם מנהל המקום והפעיל נתן לו לשוחח עמו בטלפון. בעל המקום דיבר בזלזול וגם המפעיל דיבר בזלזול וסירב לתת לו את מספר הטלפון של המנהל כדי שיוכל לשוחח עמו מכשיר הטלפון שלו. תום טען שהמתלון העורות מתגרות ו"עקץ" אותו, אך הוא לא זכר לומר מה בדוק אמר ומה היו טיבן של העורות. שני הצדדים צעקו והתלהמו וכשהתונם על, הוא אמר לאביו שאין מה לעשות במקום והם עזבו את החדר. לדבריו, השלב בסרטון שבו הוא נראה כמו שאחז את אביו כדי שלא יתקרב למתחון היה כאשר ביקש למשוך את אביו לצאת החוצה, ובשלב מסוים נדחף קדימה. תום שלל כי הנאשם שלח יד לכיוון המתלון.

דין והכרעה

11. התרשםתי כי המתלון תיאר את שחווה ולא מצאתי סיבה לפסק בעדותו, העולה בקנה אחד עם הנראה בסרטון מצלמות האבטחה שמחזיק אותה. גם שהתייחסו של יונתן לאביו כאל "הboss" ואל אחיו כאל "העובד הנוסף" מעלה תמייהה, שהרי בתיאור טבעי של הדברים מתבקש שיכינה אותם "אבי" ו"אח'", לא סבירתי כי יש בכך כדי לפגוע ב.nihיונותה. התרשםתי כי השימוש במונחים לא טבעיות אלה נבע מഗילו הצעיר ומרצונו לזכות בהתייחסות רצינית של בית משפט ויתר הנוכחים.

לא מצאתי עילה לפסק גם בעדותו של איתמר, המשתלבת בעדותו של יונתן ובנראה בסרטון.

12. גם שבסרטון מצלמות האבטחה רגע המפגש בין ידו המונפת בחוזקה ובפתחומיות של הנאשם לבין פניו של המתלון אינם נראים, ניתן להסיק את התקיימויות מדבריו יתר הראיות- ראשית, מדבריו עדותם של יונתן ואיתמר, ושנית מדבריו התנהלותו הכללית של הנאשם כפי שניתן לצפות בה הסרטון. גרסתו של הנאשם, וגם גרסתם של יתר עדי ההגנה, לא עוררה ספק במסקנה זו.

13. במהלך עדותו של הנאשם ניתן היה להבחין, אמנם, כי הוא נטה לשימוש בידו תוך כדי דברו, ואולם יש פער ממשי בין האופן שבו עשה שימוש בידו תוך כדי עדות רגועה, יחסית, לבין האופן שבו התנהג במהלך האירוע כפי שנראה הסרטון. התנהלותו המתלהמת במהלך האירוע נראית היטוב, חרף העובדה שהסרטון נעדר פס קול, והוא עומדת בסתריה מוחלטת להתנהלותו המאופקת, יחסית, של המתלון, אשר ניתן להתרשם גם ממנו אף ללא פס קול.

14. לא ניתן לקבל את גרסתו של הנאשם, לפיו כל שניתנה לעשות כשתקרב ב מהירות לעבר המתלון והניף את ידו לעברו הוא קיבל את מספר הטלפון שלו בעל המקום.

ראשית, מספר טלפון אינו חוץ שניתן לחוטוף אותו מידיו של אחר, ודוק - הנאשם חזר גם בגרסה בהודעה המשטרתית (ת/1 שורה 60 וכן שורה 87) וגם בעדותו בבית המשפט (עמ' 14 שורה 30) כי הוא רצה את מספר הטלפון (להבדיל מכ Chesir הטלפון עצמו).

שנית, גם אם ניתן היה לטעון כי הוא ביקש לחטוף את מכשיר הטלפון מידיו של המתלון, הרי שצפיה הסרטון מלמדת,

ci באותו שלב, המתלוֹן כלֵל לא אָחֶז בְּמַכְשִׁיר הַטֵּלְפּוֹן בְּיָדוֹ. בָּמוֹנָה 00:2 נִתְן לְהַבְּחִין בְּכֶר שְׂתוּם הַחִזְיר אֶת מַכְשִׁיר הַטֵּלְפּוֹן לִידֵיוֹ, יִוָּנְתָן הַחִזְיק בְּמַכְשִׁיר בְּיָדוֹ לְמִשְׁךְ מִסְפַּר שְׁנִוּת, וּבָמוֹנָה 04:2 נִתְן לְרֹאֹת כִּי הוּא הַכִּנֵּס אֶת מַכְשִׁיר הַטֵּלְפּוֹן לְכִיסּוֹ. בָּשְׁלֵב זוֹ הַנְּאָשָׁם כִּבֶּר הִיָּה מְחֻזָּק לְחֵדֶר וְלֹכֶן כְּשַׁחַזֶּר, כָּלֵל לא יִכְּלֶל הַיְהָ לְדַעַת שֶׁהַטֵּלְפּוֹן הַוְּחִזְר לְמַתְלוֹן וּנוּמָצָא בְּכִיסּוֹ, וּמִמְילָא אֵין בְּסִיס לְטַעַנָּה כִּי נִיסָּה לְחַטּוֹף מִמְנוֹ אֶת מַכְשִׁיר.

15. זאת ועוד, ניתן לְהַבְּחִין בְּסֶרְטוֹן בְּכֶר שְׁמִיד לְאַחֲר שְׁהַנְּאָשָׁם הַתְּקַרְבָּא לְמַתְלוֹן וּהַנִּיףּ אֶת יָדוֹ לְכִיוֹנוֹ, המַתְלוֹן נִרְתַּע מַעַט לְאַחֲר. אֲכַן, לְאַחֲר אַוְתָּה הַנְּפָתָה יָדָ, המַתְלוֹן לא נִפְלֵא וְאֶפְתַּח בְּלָחֵי אוֹ בְּפָנָיו בְּעוּווֹת כָּאָבָּ, וְאַוּלָּם נִתְן לְהַבְּחִין בְּכֶר שְׁהָוָא זוֹ לְאַחֲר בָּאוּפָן הַמִּתְיַשֵּׁב עִם קִיּוּמוֹ שֶׁל מְגֻעָּן פִּיזִּי פְּתָאָומי וְאַלְמִים בֵּין הַשְׁנִים. בְּהַקְשָׁר זוֹ, גַּרְסָתוֹ שֶׁל המַתְלוֹן בְּדִבְרֵי הַנִּיסְיָון לְהַיְמָנוּ מִהַּפְגָּנָת הַבָּהֲלָה שַׁאֲחַזָּה בָּו לְנוֹכָחָ מַעֲשֵׂיהָם שֶׁל הַנְּאָשָׁם וּמִשְׁפְּחוֹתָו וְלְהַרְאָות שְׁלִיטה בְּמִצְבָּ, בֵּין הַיְתָר, בְּדַרְךָ שֶׁל תְּגֻבוֹהָ אֲדִישָׁה לְמַכָּה שְׁסָפָג, מַקּוּבָּלָת עָלָיָ.

16. חִזְוק נָסָף לְמַסְקָנָה זוֹ עַוְלָה מַתְוךָ צְפִיה בְּהַתְּנָהָלוֹתָוּ שֶׁל תָּום. נִתְן לְרֹאֹת כִּי לְאוֹרֶךָ הַאִירּוּעָ כָּאֵשֶׁר הַנְּאָשָׁם צָעַק תָּוךְ כָּדֵי הַנְּפָתָה יָדָוֹ וְהַתְּלָהָם, תָּום נִיסָּה לְהַרְגִּיעַ בְּדַרְךָ שֶׁל לְטִיפּוֹת אוֹ מִשְׁיכּוֹת קְלוֹת שֶׁל יָדוֹ שֶׁל הַנְּאָשָׁם אוֹ הַחִזְקָתָה. מְנַגֶּד, בָּאוּטָוֹ חָלֵק שֶׁל הַאִירּוּעָ שֶׁאָלָיו מִתְיַחָסָה אֲיַשּׁוּם, מִיד לְאַחֲר שְׁהַנְּאָשָׁם הַתְּקַרְבָּא לְמַתְלוֹן וּהַנִּיףּ אֶת יָדוֹ, תָּום זַינְקָ לְעֶבֶר הַנְּאָשָׁם וְהַדָּף אָוֹתוֹ בְּכָחָ לְקִיר. הַתְּנָהָלוֹת זוֹ יִשְׁבַּחַת בְּמַסְקָנָה שֶׁבָּאוּתוֹ רְגֻעָה אִירּוּעָ דָּבָר חָרִיגָה, אשר תָּום חָשׁ כִּי יִשְׁלַׁחַ נְקָוטָ בְּשָׁלוֹ בְּמַעַשָּׁה קִיצּוֹן, כִּדְיֻ לְרַסֵּן אֶת אָבָּיָ.

17. אָמַנָּם תָּום לֹא סִבְרָה כִּי מַעַשָּׂיו בָּאוּטוֹ שֶׁל הַיְוֹרָגִים, וְאַוּלָּם עֲדוֹתוֹ לֹא עָוָרָה אָמֹן. בְּלֹטה הַעֲוֹבָדָה כִּי כְּשַׁתְּבָקָשׁ לְסֶפֶר בָּאוּפָן חָופְשִׁי אֶת שְׁאִירּוּעָ, השִׁמְיָט אֶת הַאִירּוּעָ המְרַכְּזִי שֶׁבָּו נִרְאָה הַנְּאָשָׁם בְּסֶרְטוֹן מַתְקָרְבָּא לְעֶבֶר המַתְלוֹן וּמַנִּיףּ אֶת יָדוֹ. כְּשַׁנְּשָׁאַל עַל כָּךְ מִפְּרוֹשָׁתָוּ תְּשׁוּבָותָיו הַיּוֹ מִתְחַמְּקוֹתָוּ. הַוָּא הַתְּבָקָשׁ לְהַסְּבָּיר מָה גַּרְמָה לְכָךְ שְׁנַדְחָפָ אַחֲרָה וְהַשְּׁיבָּ "שָׁוֹם דָּבָר", מְשֻׁלָּא הָבִין אֶת הַשָּׁאָלָה, וּנוֹכֵר כִּי הָוָא נִיסָּה לְהַמְּעִיט וְלִצְמָצָם בְּהַתְּנָהָלוֹתָוּ שֶׁל אָבָּיָ.

בַּמְהֻלָּן חִקְרוֹתָוּ הַגְּדִיתָוּ שֶׁל תָּום נִטְעָן עַל יָדוֹ הַמְּאִשְׁמָה כִּי הָוָא הַוּסִיףּ בְּעַדְוֹתוֹ בְּמִשְׁפְּטָוֹן פְּרַטִּים עַל הַתְּנָהָלוֹתָוּ המַתְלוֹן שֶׁלָּא נִמְسְרוּ בְּהַזְּדָעָתוֹ בְּמִשְׁטָרָה, אֲךָ הַזְּדָעָתוֹ לֹא הַוְּגַשָּׁה וְלֹא נִתְן לְדַעַת הָאָם אָמָן כָּךְ הַמִּפְּנֵי הַדְּבָרִים. מְכָל מִקְומָן צְפִיה בְּסֶרְטוֹן, אֲךָ לֹא שָׁמַע, לֹא נִתְן לְזֹמְרָה כִּי הַתְּנָהָלוֹתָוּ שֶׁל המַתְלוֹן הִיא כָּשָׁל מִי שְׁצַוָּעָק וְמַתְּלָהָם.

18. בְּנִיגּוֹד לְנִטְעָן עַל יָדוֹ הַנְּאָשָׁם, יָדוֹ הַמְּנוֹפָת אַיִנָּה מִכוֹּנָת כָּלְפִי מְטָה, וּכְיוֹן הַנְּפָתָה יָדָ מִתְיַשֵּׁב דָּוֹקָא עַם גַּרְסָתָה המַתְלוֹן בִּיחָסֵד לְמַכָּה שְׁסָפָג בְּפָנָיו.

19. אֲשֶׁתוֹ שֶׁל הַנְּאָשָׁם לֹא רָאתָה אֶת המַתְלוֹן בָּזְמַן הַנְּפָתָה יָדָ שֶׁל הַנְּאָשָׁם וְלֹכֶן עַדְותָה הִיא כָּמָעֵט חִסְרָת מִשְׁקָל לְצֹורָה הַכְּרָעָה בְּעַוְבָּדוֹתָוּ הַמְּצֹיוֹנָה בְּמַחְלֹקָתָה. עַל רַקְעַה זוֹ, בּוֹלְטָה בְּחִסְרָוָנה דָּוֹקָא עַדְוֹתוֹ שֶׁל בְּנֵי הַזָּוֹג שֶׁל הַנְּאָשָׁם, אשר מְשׁוּם מָה לֹא נִקְרָא לְהַעֵד, הָגָם שְׁהָוָא נִכְחָה בְּסִמְכּוֹתָוּ רְבָה לְנָאָשָׁם וְלְמַתְלוֹן בָּעַת הַנְּפָתָה יָדָ, וּוֹדָאי רָאתָה אֶת שְׁאִירּוּעָ. הַיְמָנוּוֹת הַגְּנָה מִלְּהָזְמִינוֹ לְעַדְוֹת חֹזֶבֶת הַנְּאָשָׁם וִישָׁ בָּהָ כִּדְיֻ לְחַזְקָ אֶת רָאיַת הַתְּבִיעָה.

20. לְנוֹכָחָ אָמָר לְעַילָּ, שָׁוְכָנָעַתִּי מַעֲבָר לְכָל סְפָק סְבִיר, כִּי הַנְּאָשָׁם הַכָּה אֶת המַתְלוֹן בְּפָנָיו, וּלְפִיכְךָ, אַנְיַ מַרְשִׁיעָה אֶת הַנְּאָשָׁם בְּעַבְירַת תְּקִיפהָ הַמִּוְחָסֶת לֹו בְּכַתְבָּה אֲיַשּׁוּם.

ניתנה היום, ז' تمוז תשע"ט, 10 ביולי 2019, במעמד הצדדים